

vista di filologia e d'istruzione classica. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο περιέχει ἐν τοῖς τρισὶν ἐκδοθεῖσι τεύχεσι πολλὰς καὶ σπουδαίας διατριβὰς ἐνδιαφερούσας ἀπ' εὐθείας τὸν ἑλληνισμόν.

* Ἐν Μεσσήνῃ τῆς Ἰταλίας ἐξεδόθη ὑπό τινος βιβλιοπώλου συλλογὴ ποιημάτων φέρουσα τὸν τίτλον *Saggi poetici*, Ἡ ποιήτρια εἶναι νεᾶνις μόλις δεκαεξαέτις καὶ ὀνομάζεται *Carmelina Mangano*.

* Ἐξεδόθη καὶ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ α'. τόμου τῶν Νεοελ. Ἀναλέκτων τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ περιέχον γλωσσικὴν ὕλην, ἐπεξεργασμένην ὑπὸ τοῦ ὑφηγητοῦ κ. Μιχαὴλ Definer. Οὕτω δὲ τὸ ὅλον τῶν ἀποτελούντων τὸν α'. τόμον φυλλαδίων εἶναι ὀκτὼ καὶ περιέχουσι δημῶδη παραμύθια, ᾄσματα, δίστιχα, αἰνίγματα, παροιμίας,

ἤθη καὶ ἔθιμα, γλωσσικὴν ὕλην καὶ ἀνέκδοτον χρονικὸν Δρυοπίδος.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ. — Κατὰ τοὺς τελευταίους ὑπολογισμοὺς τὰ ἐν Παρισίοις καφενεῖα αὐτὰ καθ' αὐτὰ μὴ περιλαμβανόμενων τῶν ζυθοπωλείων, τῶν ζαχαροπλαστείων, τῶν παγωτοπωλείων κλπ. ἀνέρχονται εἰς 5,000 περίπου· ἐπασχολοῦσι δὲ 10,000 προσώπων, αἱ δὲ χρηματικαὶ αὐτῶν ὑποθέσεις ἀνέρχονται μέχρις 120,000,000 φράγκων ἑτησίως. Ὑπελόγισαν δ' ὅτι μόνον τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας διδόμενα *rourboires* φθάνουσι κατ' ἔτος τὰ 5,000,000 φράγκων!

* Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπαρίθμησιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς εὐρέθησαν ἐν αὐτοῖς Γερμανοὶ 1,690,555. Τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν Γερμανῶν περιέχει ἡ ἐπαρχία τοῦ Illinois.

ΒΥΡΩΝ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ

Καθὼς τοῦ ἀνατίλλοντος ἡλίου τοῦ τὸν ὅσκειον
δ Πέρσης προσευχόμενος μὲ ὄμμα βλέπει θρησκόν,
πρὸς σὲ ὁ νοῦς μου στρέφεται, ὦ Βαΐρων, ὦ νέε
τῆς ἀθιγάντου πάλης μας ἀθάνατε Τυρταῖε!

Τὴν τετριμμένην παρχιτῶν κοινίαν τῶν αἰώνων,
τοὺς διαθήτας ἑρριψας τῶν κλασικῶν κανόνων,
ὡς βρέφος τὰ παιγνίδια τῆς χθελινῆς ἡμέρας,
καὶ ἀνοῖξας ποιήσεως ἀγνώστους ἀτμοσφίρας.

Τὰ ἰδιὰ σου ζωγραφῶν τριχομιώδη πάθη
καὶ εἰς ἀδύσσωτον θλιβερῶν πλανώμενος τὰ βάθη,
τὰ δάκρυά μας ἀποσπᾷς μὲ τοὺς μικροὺς κλαυθμούς
ἰξίων, συστρεφόμενος ἀπὸ τοῦ τροχοῦ σου [σου,
ἡ μοῦσά σου δὲ, πένθιμος καὶ μεγαλείου τέσου,
ὕψεται ὡς πυραμὶς ἐπὶ τοῦ μνήματός σου.

Ἀπὸ τὰ σπλάγχνα ἔμελλε λοιπὸν τῆς Βρετανίας
αὐτὸς ὁ ἦχος ν' ἀκουσθῇ τῆς τόσης θρηνηδίας,
ὁ τὴν Εὐρώπην ἄπασαν εἰς συντριβὴν κινήσας!
Ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς χρυσῆς, τῆς ζηλωτῆς Ταμίσεως
καὶ ἤτις εἰς τὴν δοξάν της, εἰς τὸν πόλυν της πλοῦτον,
εἰς τὴν ἐλευθερίαν της ἐπαίρεται τοσοῦτον,
νὰ ἐκχυθῇ ἐπέκρωτο φωνὴ δακρυρροοῦσα,
τὴν ἑλὴν ἀθλιότητα τοῦ κόσμου μαρτυροῦσα!

ὦ Βαϊρὼν, τῆς νήσου σου καὶ ἡ μεγαλειότης
καὶ τῶν ἀρχαίων της ἡθῶν ἡ τόση ἀσκηρότης
καὶ ἡ νομοθεσία της ἡ τῶσον θρυλλουμένη
ὡς τύπος τελειότητος εἰς τῶν θνητῶν τὰ γένη,
αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα δεκαοκτὼ αἰώνων
ἀνακαλύφθη ἀπὸ σὲ σκηνογραφία μόνον.
Διέσειςες τὸ κάλυμμα κ' ἐφάνη, πικρὰ θέα!
εἰς ὅλην της τὴν γύμνωσιν ἡ μήτηρ σου ἡ γραῖα.

Καθὼς δὲ τὴν ρομφαίαν του ἐφ' ὅλης τῆς γῆς σείων
ὁ Βρέννος τῶν Κορσικανῶν, ἐπὶ τῶν Παρισίων
τὸν χάλκινόν του ἔδρουσε καὶ μέγαν ἀνδριάντα
εἰς στήλην παριστάνουσαν τεράστια συμβάντα,
ὁμοίως τῆς ποιήσεως καὶ σὺ ὁ Ναπολεὼν
τὰ ἄγαλμά σου ἔστησες ἐπάνω τῶν τροπείων,
κ' ἐπὶ τοῦ θριαμβεύοντος Ἑλληνικοῦ ἑδάφους
τὸν τάφον σου συνήνωσες μετ' ἡμιθέων τάφους...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

ΠΟΘΟΣ *)

Ἄχ νᾶσουνα μαζὺ μου
Ἀγάπη μου Με-τούλα
Σὲ τούτη τὴ βαρκούλα
Μὲ τ' ἄσπρο τὸ πανί.

Ἄχ νᾶσουνα μαζὺ μου
Μὲ σὲ νὰ φύγω ἀπὸ 'δω
Ποῦ νειότη μου σὰν ῥίθο
Γιὰ σὲ θὰ μαρανθῇ.

Μονάχοι τότε οἱ δύο
Μέσ' τοῦ πελάου τσ' ἀγκάλες
Χωρὶς μαρτυρίες ἄλλαις
Πάρεξ τὸν Οὐρανὸν,

Ἐλεύθερο ἓνα δάκρυ
Μὲ 'σένα ἤθελε χύσω
Στὸ πέλαγο ἤθελ' ἀφήσω
Μὲ σὲ ἓνα στεναγμό.

Καὶ τὰ κακὰ τοῦ ψεύτη
Θυμούμενοι τοῦ κόσμου
Ταῖς δυστυχίαις μας, φῶς μου,
Καὶ κάθε συμφορά.

.
.
.
.

*) Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ποίημα τοῦ Σολωμοῦ
ἐστάλη ἡμῖν ἐκ Ζακύνθου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀριστείδου
Καψοκεφάλου.

Ἀποσταμένοι ναῦται
Μερίᾳ ν' ἀναπαυθεῖμε
Στοῦ πέλαγου ν' αὐροῦμε
Τὴν ἔρημη ἀγκαλιά

.
.
.
.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΕΡΝΑΝΗΣ ΟΥΤΚΩ

(Μετάφρασις ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ).

ΠΡΑΞΙΣ Δ'. — ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ Δὸν Κάρολος βυθίζεται εἰς βαθὺν ῥεμβασμόν.
Σταυρόνει τὰς χεῖρας, ἡ δὲ κεφαλὴ του κλίνει
ἐπὶ τοῦ στήθους· ἀφ' ἧς ἀνακύπτει καὶ στρέφε-
ται πρὸς τὸν τάφον.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, μόνος.

Συγγνώμην Μάγνε Κάρολε! — Εἰς τὴν ψυχράν σου
[κόνιν

Πορίων λόγων ἔπρεπε φωνὴν ν' ἀκούσῃς μόνην.
Τὸν βόμβον σὺ ἀπαξιοῖς φιλαύτων μεγαλείων,
Παρενοχλούντων τὸ σεπτὸν τοῦ ὕπνου σου μνημεῖον.
— Ὁ Μάγνος Κάρολος ἔδω! — Καὶ δίχως νὰ ῥαγίσῃς
Τοιαύτην, μνήμα, δύνασαι σκιὰν νὰ συγκρατήσῃς;
Σὺ, γίγα, μὲ τὸ πλαστοουργὸν ἔδω τῆς κτίσεώς σου,
Κ' εἰς ὅλον ἀναπαύεσαι πεσὼν τὸ μέγεθός σου; —
Ἄ, εἴν' ὥραϊόν θέαμα τὸ πνεῦμα καταπλήττον,
Τὸ πῶς τὴν Δύσιν ἔπλασε καὶ ποῖα πάλοι ἦτον!
Οἰκοδομή, δῶα θνητοὺς ἐπάνω της ὀφάνει,
Κ' ἐμπρὸς τῶν οἱ ἀνέκαθεν μονάρχει κλίνουν γόνυ.
Σχεδὸν πᾶν κράτος, φερόδον, δουκάτον, βασιλεία,
Τὰ πάντα διαδοχικῇ περνοῦν κληρονομία.
Πλὴν μὲ τὸν Πάπην ὁ λαὸς καὶ μὲ τὸν Καίσαρά του
Βαδίζει· τὸ αὐτόματον διὰ τοῦ αὐτομάτου.
Ἐκ τούτου τάξις, γενικὸν ἰσότητος σημεῖον.
Ἐκλέκτορες χρυσοστεφεῖς, σιρὰ καρδινάλιων,
Διπλῇ τοῦ κόσμου Σὺγκλητος ὅπου ὁ κόσμος στέλλει,
Ἐν παρατάξει καρτεροῦν, καὶ ὁ Θεὸς τὸ θέλει.
Ὅταν ἰδέα τις λαμπρὰ μὲ τὸν καιρὸν βλαστάνῃ,
Ῥυθῆται, τρέχει, χύνεται, τὸ πᾶν περιλαμβάνει,
Ἐνανθρωπίζεται, νικᾷ, ὑπόνομον ἀνοίγει.
Μονάρχει τὴν πεδοπατοῦν καὶ φέμωτρον τὴν πνίγει.
Ἄς ἔμειν πλὴν εἰς Δίκαιαν ἡ Σύνοδον κάμμιαν,
Καὶ τὴν ἰδέαν θὰ ἰδοῦν ἐξαίφνης τὴν δεσμίαν
Τὰς κεφαλὰς τῶν νὰ πατῇ, τοὺς θρόνους τῶν νὰ σείσῃ,
Καὶ ἡ τιάρην, ἡ τῆς γῆς τὴν σφαίραν νὰ κρατήσῃ.
Πάπας καὶ Καῖσαρ εἰς τὴν γῆν. Οὐδὲν ἐπὶ τοῦ βίου
Ἄνευ αὐτῶν· τοὺς περιστᾷ χροιά τις μυστηρίου,
Καὶ πᾶν του δῶρον δι' αὐτοὺς ὁ οὐρανὸς συγγέων,
Εἰς εὐωχίαν τοὺς καλεῖ λαῶν καὶ βασιλέων,
Κ' εἰς νέφος, ὅπου δέσμιος ὁ κεραυνὸς μαρμαίρει,
Φιλοξενίαν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον τοῖς προσφέρει.
Ἐκεῖ ῥυθμίζουν, διαίρουν καὶ τέμνουσιν τρυτοχρόνως
Τὴν οἰκουμένην, ὡς ἀγροῦ νομὴν ὁ γεωπόνος.
Καὶ πέραν, εἰς τὴν ἔξωθεν οἱ βασιλεῖς πλαταῖαν,
Τοῦ δείπνου μόλις τὴν ἑδράν εἰσπράττουσιν εὐωδίαν,